

БОЯН НАЧЕВ
КИША, ГОВНА И КАЛ

chitanka.info

Посвещава се на българския лумпенпролетариат

Небето беше сиво, оловно сиво и тежеше надвиснало и неумоливо тъжно. Вече цяла седмица няма слънце. Няма слънце дори за час. Също като през ядрена зима, но е ранна пролет или последна зима, нещо такова. Снегът се е разкапал на киша и смесил с кучешките лайна. Всичко е омазано с кафява тиня. Каналите зловонно лъхтят с лека бяла пара над тях. Наоколо се рее воня на армия, примесена с миризмата на топла вода и шампоан, слязла от телата на прясно изкъпани хора.

И така това се случваше някъде в краен столичен квартал, до новостроящ се обект, забит в края на недовършена и никому неизвестна улица. Срещу строежа на тая нова сграда, до ламаринената ѝ ограда имаше кофи. До тях беше спряла каруца. Дърт циганин или по-скоро на неопределима възраст такъв екземпляр, ровеше в боклуците. С плавни и премерени движения, без да бърза той отмяташе потребното му и го подреждаше настрани, като някой рутиниран банков чиновник сред офиса си. Около него весело махаха с опашки, съпътстващите каруцата бараци. От време на време мургавият клошар се изправяше и като хрочеше кървава слуз през изгнилите си зъби псуваше живота.

Във фургона зад оградата на строежа също псуваха. Вече цяла седмица не караха тухли и работата беше замряла.

— Мамка му! — мърмореше Кофражистът, който стъпил върху стол се опитваше с джобен нож да натъпче достатъчно вестник в аралъка до лампата. Вътре от покрива на фургона постоянно имаше теч, капеше и лампата мигаше.

— Мамка му! — повтори Кофражистът, слизайки от стола, като продължаваше да клати глава явно недоволен.

— Ъ-ъ-ъ? — каза Дърводелецът като подаде бутилката водка на Арматуриста.

— Ъх-ъ! — отвърна последният, обърса с длан гърлото и отпи голяма глътка. Бавно нажабури устата си, движейки напред — назад

брадясалите си бузи и след като преглътна, се оригна с тържествен баритон.

— Е, да, ама не можеш едновременно да се оригваш и да пърдиш — намеси се Кофражистът, който на свой ред поемаше бутилката.

Печката пак беше угаснала и сега Дърводелецът, псувайки я тъпчеше с натрошени летви, правейки неуспешен опит за запалване.

— По-добре да бе пръднал на кибрита, та барем тръгне тая пущина — мърмореше възрастният строител.

Както казахме, нямаше тухли вече цяла седмица и работата на обекта беше замряла, даже съвсем затънала като самия обект в кишата. Беше пусто, никой не се мяркаше наоколо. Бригадата се беше разпиляла. Едни пръснали се из столичния град, други заминали си за провинцията. Та на строежа в тая свъсена утрин бяха останали само тия тримата да го пазят като уплътняваха времето си с белот и пиене, пиене и белот. Изминалата седмица се бе превърнала в безкрайна тъмнота от слели се в едно дни и нощи, сумрак, пълен с цигарен дим, непроветрим... С две думи: безпросветно пиянство.

— Обаче едно време в нашето поделение в Симитли имаше един, дето можеше едновременно на всяка крачка и да пърди, и да се оригва, даже и мотор палеше все едно, пърдейки и ритайки с крак. Гопето, еба си пича беше, ама аз съм ви разказвал за него, еба си пича! — продължаваше Кофражистът.

Дърводелецът го изгледа с досада и нищо не каза. Беше получил киселини. Не трябваше да почва с бира на гладно, а и пръжките с праз преди водката също обостриха стомашните сокове и тяхното надигане не закъсня. Лютивият спирт на евтината водка също спомогна за това. Но няма как трябваше махмурлук да се гони. Човекът беше тъжен. Затова пък Кофражистът бе в обичайното си приповдигнато настроение, обладан от немотивирана и безпричинна веселост. Да, срещат се и такива идиоти и продължаваше да обяснява:

— А пък веднъж значи, след едно учение, мамата ни бяха разкатали, на мен дори ми се случи да ям вафла и да сера едновременно, еба си! Тогава някво висшистче ме скива и каза, че аз съм бил затворил цикъла, тая дума не я знаех кво значи... та тоя вика, ама всички да чуват, демек прави се на отворен: — Лайно-вафла, вафла-лайно няма голямо значение, само дето там някъде човекът се губел. Или в моя случай човекът служел само за трансмисия, нещо

като преобразовател. Така сложно го каза, ама съм го запомнил! Тогава много не разбрах. Не ми стана особено ясно. А бе тия учените много плямпат и се надуват — все чели много книжки... ама къв бой му теглихме на тоя зубър, после с едни авери, целият се осра. Обаче и сега понякога се питам дали ако човек само така яде и сере, може верно да изчезне? Не бе, не ме разбираш, искам да кажа един вид човек да самоизсере сам себе си! Еба си! Схващаш ли? Ама аз да не съм лайно, ей? Мамка му! Тоа е искал да каже... демек, че я съм бил само нещо като машина за лайна, ей мамка ти, очилатко-о-о, само да те гепа, ей! — изрева Кофражистът, целият зачервен, от внезапното просветление, споходило го след толкова години и стовари яростно пестника си върху масата. Чашите се разляха. Денят отиваше към обяд.

Дърводелецът отново го присви стомах и той излезе да сере. Арматуристът и Кофражистът мяткаха тестето, без да спират да си подават и водката. Единият пърдеше, а другият се оригваше и двамата се заливаха от смях. От стените на фургона с интерес ги наблюдаваха Глория, Анелия, Преслава, Ивана, Пепа, Мара — отварачката и Силвия, а и още Азис, Амет, Кондьо и дори Милко Калайджиев. Дърводелецът много не ги харесваше тия, бяха ги налепили помладите момчета. Той като по-възрастен предпочиташе сръбската музика, но нямаше да се карат я! Тимовете на Ман Юнайтед, Арсенал, Юве, Локо (Сф) и ЦСКА също не бяха безразлични към разиграващия се белот. Само няколко известни модела, залепени по в края на фургона скучаеха и мръзнаха.

До вечерта въпросните представители на класата успяха няколко пъти да се скарат за бройките и ръцете, ходиха поред за бира падне — плаща, след това пиха още водка, гледаха някакъв мач и накрая заспаха. Така се изниза тоя ден.

На другата сутрин печката пак беше угаснала. Край шнура на лампата се процеждаше вода на бързи капки и крушката отново мигаше. Вън валеше и топящата се киша ставаше все по-лигава. Арматуристът пикаеше от вратата на фургона. Кофражистът приготвяше закуска, пържеше саздърма с яйца в метална чиния, поставена направо върху нажежения, изправен нагоре калорифер. Дърводелецът, седнал отстриани, попийваше биричка, гасеше снощния пожар и разказваше поучителна история за човешката лакомия и нейните последици, за да се прокашля ей така и за добър апетит. Той

определено не бе гнуслив тип, просто много беше видял в тоя живот и то от опаката му страна.

— Преди време, когато още работех в Кремиковци Електротехникът от нашата смяна се хвана на бас с Шлайфериста от съседния цех, че може той да изяде една чиния с лайна. Всичко това само заради една овца. Щото на оня, Шлайфериста, шурята му гледаше стадо, хубава стока имаше, ама беше скъпчия. Пък ние от бригадата искахме да вземем едно животно да се сберем и да го апнем, но оньо дзифтар поиска много пари. Не че не сме имали, тогава заплати да видиш! Банкети що сме правили у „Ропотамо“, една година аз платих сам целия банкет, ама бях млад и див и животът беше друг! Та оня се оля — поиска много, а ние много мразим некой да ни цака, да е погявол от нас, щото знаем как си вадим парите. Здравето съм си оставил и живота в оная смрад! Имам седми разряд, знаеш. Тогава, ви разправам значи, Електротехникът много се впрегна и вика: — Я, ше му обадим на тоа! И така се хванаха на бас: ако единият изядеше лайната, да ме простите, то другият щеше да му даде да си избере сам животно от стадото му за без пари. И оня, нашию де, да вземе да иде в му-щорока да нагрeba една такава чиния от алпака, като твоята дето пържиш сега в нея, ама минал преди това тарикатът през лавката и купил едно кило захар. Обърка лайната с шекера и с ванилия ги посипа, а бе стана като киша и каймак изби отгоре. После даже излиза чинията, няма да кажеш, че са лайна все едно крем на д-р Йоткер! А оня, другият, само дето не умря. После яко псуваше, дето така се минал.

— Мамка му на тоа, Електротехнико, най-убавата овца си избра от стадото, как се минах, еба си!

— Еба си, скиваш ли значи?! Така че никога не се знае кой накрая яде лайната у тоя живот! Това човешката лакомия е голяма работа, понякога и говняна ха-ха! — заключи дълбокомислено Дърводелецът и си отвори нова бира. Кофражистът блъсна чинията с готовата саздърма, хвана се с ръка за устата, хвърли вилицата и рязко стана от масата.

— Тоа па бил много чувствителен, а вчера га сра и запуши вьнка кенефа, и трябваше я да се мъчим да го отпушвам посред нощите, не бе толкова деликатен! — изръмжа Дърводелецът придърпа чинията към себе си, отчупи си половинка франзела и започна да закусва с

охота. Това му беше номерът в живота, ако може да изяде и чуждото, не се свинеше.

— Мамка му и днес няма да карат тухли — каза Арматуристът и започна да бърка тестето.

До вечерта и тримата дали от многото изпита бира, или от позаминалата саздърма получиха силни газове, съпроводени с остра диспепсия.

Свечерява се, вечерният здрач се разтваря бързо в мрака на нощта, ръми. Сега тримата клечат и серат отвън до кенефа, който се е запушил. Вътре кафявата гряз е преляла и стига до глезените и никой не смее да влезе. Тя бавно се процежда навън и се смесва с кишата. Дъждът се усилва, излиза силен вятър, започва да плющи, пресветва. Диария по време на буря, кофти, но класата може всичко да понесе, нали затова е пролетариат!

По-следващия ден. Лампата примигва, печката е угаснала. Кофражистът повръща, подпрял се е отвън на фургона и е леко приведен. Да живее трудът на месопреработвателите от фирма „Телеком“ ООД. Оставили са си ръцете, че и нещо друго... Всички са отровени. Лошо им е. Еба си саздърмата, от кво я правят тия!

Днес на никой не му се приказва, играе белот и все още не му се и пие. Надвиснала е тягостна тишина. Пърдните сега звучат още по-ясно и категорично сред спарената умълчаност на притихналия фургон. Дърводелецът се е събудил с недопито шише мастика в леглото и още не е видял голямата дупка от цигара на одеялото си. Тягостно е някак си, нещо витае във въздуха... всички са унили и имат газове. Мълчат, но пърдят дружно, изчакват се, застигат се, преливат се, някой извисява исо, хорът го подкрепя и накрая всичко изригва в мощно кресчендо. Истинска газова симфония! Оратория на другарството и класовата сплотеност! Или просто колегиалност?

У-ф-ф-ф! Отново няма тухли. Снабдителят имал проблем с доставчиците. Все така ръми. Еба си зимно-пролетната скука! Следващия ден протече така (примерно вторник): C_2H_5OH ^[1]; $A\spadesuit$, $D\clubsuit$, $10\heartsuit$, $J\heartsuit$, $K\spadesuit$, $7\clubsuit$, $9\spadesuit$, $D\diamondsuit$ ^[2]; $C_{10}H_{14}N_2$ ^[3], H_2S ^[4], NH_4 ^[5], C_2H_5OH , H_2S , $C_{10}H_{14}N_2$, NH_4 , H_2S , C_2H_5OH ; $A\clubsuit$, $D\diamondsuit$, $K\heartsuit$, $V\spadesuit$, $A\clubsuit$, $10\clubsuit$, $K\diamondsuit$, $9\heartsuit$, $10\diamondsuit$ и още много такива игри; H_2S , NH_4 , C_2H_5OH , $C_{10}H_{14}N_2$ и т.н.

И още по-следващият (примерно сряда): C_2H_5OH , H_2S ; $D\spadesuit$, $A\clubsuit$, $10\spadesuit$, $J\heartsuit$, $K\spadesuit$, $7\clubsuit$, $9\spadesuit$, $A\clubsuit$; NH_4 , $C_{10}H_{14}N_2$.

Друг ден (примерно петък): Тухли не са докарали, ръми, мъгливо е... H_2S , NH_4 , C_2H_5OH , $C_{10}H_{14}N_2$, C_2H_5OH ; $D\spadesuit$, $A\clubsuit$, $10\heartsuit$, $9\spadesuit$, $K\clubsuit$, $V\spadesuit$; H_2S , NH_4 , C_2H_5OH и т.н.

Събота: C_2H_5OH , H_2S , $C_{10}H_{14}N_2$, H_2S , NH_4 , C_2H_5OH ; $A\spadesuit$, $K\spadesuit$, $10\clubsuit$, $9\spadesuit$, $D\spadesuit$, $J\heartsuit$; $C_{10}H_{14}N_2$, H_2S , C_2H_5OH , H_2S , $C_{10}H_{14}N_2$, NH_4 и т.н.

Някакъв понеделник: H_2S , C_2H_5OH , $C_{10}H_{14}N_2$, C_2H_5OH , NH_4 , $C_{10}H_{14}N_2$, H_2S ; $D\spadesuit$, $J\spadesuit$, $K\clubsuit$, $10\clubsuit$, $9\spadesuit$; H_2S , C_2H_5OH , NH_4 , H_2S , $C_{10}H_{14}N_2$ — мъгливо е, няма тухли...

С горе изложеното авторът не претендира да е успял да улови всички химически, газови и телесни емисии, отделени във фургона за денонощие, за единица време върху единица площ, тъй като това е непосилно, а и не това е целта на производението. По-скоро се е помъчил да предаде правдиво атмосферата на трудовия делник, както и да пресъздаде особеностите на въздушно-капковата среда, в която протича действието и богатото разнообразие на смеси от вещества и съединения. Доколко всички те определят съзнанието и поведението на героите трудно е да се каже с категоричност, но все пак всичко в този сложен свят е химия, нали? Да му мислят двойкарите, които са бляли в час!

На още по-по-другия ден, в края на третата седмица, както вече сигурно се досещате, тухлите пак не бяха докарани. Печката пак е угаснала. Тоя път обаче лампата изгоря. Стана дори късо съединение! Най-последно, еба си какво разнообразие! Случи се обаче и нещо интересно. Прибраха се момчетата от Крумовград или Тервел, не Омуртаг, а бе май последно беше може би Исперих и донесоха туба с домашняк.

Не знам защо точно такива тъмни субекти живеят винаги по такива места с имена на велики владетели — най-великите ни владетели! Защо колкото си по загубен и залухан, див и незначителен, световно неизвестен, толкова от по-велико място идваш, поне като название. Хайде хоп и нахълтваш в столичния град, примерно като строител, за да твориш блага.

София, селище на почти 7 хиляди години, според данни на археологията също е велико място, голяма работа е, ей шъ знайш,

нали! Място, на което идват подобни индивиди и дават най-ценното от себе си и себе дори, за да прибавят нови изкопи към археологията на града и по-специално в строителството. Понякога се случва да се нахакат или май твърде често в необезопасени и социално неосигурени трудови злополуки. Но какво да се прави прогресът си иска своето и градът се разраства благодарение на такива хора и на услужливата и коректна банкова система и нейните кредити да не забравяме! Еба си!

Арматуристът отпи внимателно от тубата и само дето не се издрайфа, а той беше човек с опит, повярайте.

— А-а-а, ква е тая гадост, смърди по-зле от гириза зад фургона б-а-а-а, мамка му!?

— Ами, бабалъкът я е правил от захарно цвекло е — заобяснява се единият от новодошлите исперихци, кубратовци, омуртаговци или там какъвто беше. — Щото лани удари град, лоша година се случи измръзнаха и овошките по нашенско, плод за цяр нямаше, а нещо все трябва да се пие...

— Знам я тая — прокашля се Кофражистът, пил съм такава на предния обект, вярно адски смърди на говна и здраво лови, но докато я пиеш, а и след това се чувстваш все едно някой те е бутнал у пречиствателната станция. Обаче като се разрежи с кафе става! Убива се малко тая смрад. Кво да се прави като няма друго, щото без градус нема радост, нали, а все нещо трябва да се шора... Заплатите пак ги бавят, немало работа, еба си! Е как да има като не карат тухли, писна ми! А бе човек без пари и лайната си изяда, шъ знайш — дълбокомислено заключи строителят и си наля от тубата.

— А бе, дето викат сърбите „човек без паре е лайно, лайно со паре е човек“ — обади се някой.

В това време вече посъвзелият се от махмурлука Дърводелец взе и той отношение по темата: — Чувал съм, че в Германия точно след войната са правели шнапс от собствените си говна, ха-ха. Странно какво ли са срали при тоя глад? Ама и серъожките не са по-добре като нямат картошки и те надигат говнарката, така е, все нещо трябва да се пие, ха наздраве! Обаче шъ знайш от ичкия до ичкия има Балкан разлика. Щото, квото и да ръгаш в казана много разлика нема: все е гнилоч — говна, сиреч. Всичко е в усталъка! В нашия квартал, там, където живеех преди, навремето имаше един бай Иван Лайнара му викаха, щото правеше такава говнарка и я продаваше на черно, кога

беше кризата и нямаше. И си ставаше, грешка няма, даже си беше чудесна, пил съм я! А бе, всичко си е до човека, няма кво да ми разправят, ако е мераклия и говнарка от гюбре ще ти свари и по-добра и от „Кайлъшка мускатова“ шъ я докара — няма да я познаеш, медец! Бай Иван беше чудо човек със златни ръце и златно сърце, такива хора вече няма, ей! И не вземаше скъпо, не беше някой изедник, напротив, като му станеш редовен... Бог да го прости, отиде си от алкохолно отравяне, е това е, така си заминават убавите ора, ох! — и отля.

И така около новодонесената туба неусетно се заформи още от преди обяд спонтанна и непринудена веселба. Вън продължаваше да ръми, а кишата се беше превърнала в кална пяна, лепната върху всичко, до което можеше да се допре — улици, тротоари, фасади и комай и по облаците дори.

Късно вечерта всичко приключи с масов побой, като в каубойска кръчма — изпотрошиха фургона. Кво да се прави, такива бяха тези строители — примитиви и като пийнеха повече, ставаха такива работи. Дали от средата или от затъпяващия труд, или пък редовните злоупотреби, вероятно може би от всичкото закуп, но тези типове оскотяват и затова колкото са по-тъпи, толкова по-остро реагират! Често пъти около такива страдат невинни хора жени, деца, близки, роднини, съседни и случайни жертви на пьянските им изблици. Това е положението, някой трябва да строи родината, нали? Та така приключи тази вечер с порезни и контузни рани, охлузвания и натъртвания по крайници и по лицевочерепните фасциалии. Нищо необикновено в тези среди. На другия ден отново ще си пият заедно бирата все едно нищо не се е случило. Щастливи хора, незатормозени от нищо, ще речеш благородни диваци!

На края на вечерта момчетата от Исперих, Тервел, Омуртаг, Три могили, Пет кладенеца, Осем овчаря, Горно и Долно лайнарище, набити и крепейки се един друг се прибраха в техния си фургон, където се сринаха и заспаха мигновено. Арматуристът, разгорещен от пиенето и сбиването отиде за бира, но си дойде чак на сутринта с бяло десертно и трипер, пьян като свиня, но това вече е друга история.

* * *

— Кой е срал тука бе, хора ли са били, животни ли, такова нещо досега не бях виждал, мамка му!? А бе, направо сте се осрали! — нареждаше Кранистът, който, нагазил с гумени ботуши, ръчкаше с всички сили голям кол в отверстието на нужника. Въпреки напъните и отривистите разбърквания отверстието продължаваше да стои зелято от кафява субстанция, свенливо сгушено между потъналите клекала. Нищо не се всмукваше, даже още повече започна да бълва. Арматуристът и Кофражистът стояха безучастно от страни и пушеха.

— И как стана тая, дрисльовци такива? — клатеше глава Кранистът и продължаваше безрезултатно да върти кола.

— Ами, то таковата, оная седмица седим си значи ние с Електротехнико и си къркоркаме биричка, па чекахме да докарат тухлите, и хвърляме табла. По едно време тоа стана и иде у нужника и се затвори там, мамка му. И седи 20, 30, 50 минути, час, час и нещо стана, он не излиза. Я си викам — тоа па нещо расърдили се, кво му стана? Щото по отпреди още му бех вземал две игри и он требеше сега да черпи. Та значи, он го нема толко време и ние с Дърводелецо отиваме и тропаме, викаме. Он мълчи! Еба си, и напънахме вратата, колко и требе на она. Отвориаме и що да видим?

Електротехнико паднал, ей така със събути панталони как е клечел и целиу посинел. То кво, он срал, срал и от зор се обезлайнил, еба си! Скиваш ли, от яд дето го бих и припаднал. Веднага с момчетата от бригадата, дето беха тук тогава, го извадиаме и звъним у Пирогов. Дойдоха хората, верно бързо, не се бавиха тойо път, обясних им положението и докторите му направиха спешно лайнопреливане и го спасиха. Ама он си бе тръгнал вече, направо го изпускахме, заминаваше си, добре че се намесихме и действахме адекватно, та сега и за това треба да черпи, щото остана жив, спасиаме го! И така се запуши мущорока от Електротехнико, га се обезлайни, щото е дзифтар и е, ей така на! — заключи Кофражистът и направи неприличен жест с ръка.

Отново започна да ръми и насъбралата се групичка около злощастно запушения кенеф се разпръсна. Кранистът изпсува и се отказа да бърка повече, тръгна си и заедно с другите отиде да играе белот. Само безполезният кол остана да стърчи като пилон на опустялото място.

Тухли и днес няма. Работата е замряла на целия обект. Кишаво е. Сега Дърводелецът седи сам във фургона и препича наденичка върху калорифера като внимава мазнината да капе отстриани, не върху нажежения реотан. И точно тогава се появи онова нещо. Детето идиотче. Или по-точно казано момиченцето идиотче. Защото това беше наистина момиченце 10–12 — годишно слабоумно и преждевременно развито за възрастта си. Отдалече мязаше на голямо едро момче може би и поради момчешките дрехи, с които беше навлечено и късо подстриганата коса. Идиотчето се въртеше от известно време около строежа. Днес вратата на обекта зееше широко отворена, чакаха да докарат тухлите. Кучетата, пазещи строежа, ги нямаше сега, те се бяха сръфали по-надолу по улицата с глутницата, съпровождаща каруцата на циганина. Последният беше минал преди малко оттук.

И тогава идиотчето изникна пред фургона. Казахме вече как беше облечено, обуто беше в сандалки и дебели вълнени чорапи. Сандалките бяха нови, а единият чорап се беше провиснал отпред и накиснал в калта. Момиченцето стискаше под едната мишница мече без глава, а под другата — счупена хилка за федербал, намерени навярно в някакви боклуци. Така то от доста време обикаляше квартала. Застанало сега срещу Дърводелеца то глупаво му се усмихваше, като свенливо прикриваше с пухкавата си ръчичка начервените си устни.

— Как ти викат? — опита се да бъде дружелюбен Дърводелецът въпреки тежкия си махмурлук и лошия си характер.

— Духла — отвърна момиченцето и се изхили.

— Сериозно?! — зачуди се мъжът и си отвори бира.

— Ъх-ъ-ъ-ъ — захили се пак идиотчето.

— А иначе как се казваш? — продължи да любопитства бачкаторът, не че го интересуваше, просто да има да си приказва с някого.

— А, Галя съм иначе, майка така ми вика.

— Ти на училище не ходиш ли?

— Вече не, няма кой да ме води. Баба пиеше и по цял ден ме биеше, но получи удар, така казаха и я откараха някъде. Иначе по-рано тя ме водеше... в Първа помощ училището.

— Е, ами сега кой се грижи за теб, майка, баща нямаш ли, те къде са? — любопитстваше работникът, беше му станало интересно.

— А мама работи в Гърция и все казва, че като изкара пари ще прати да платим тока, ама отдавна не се е обаждала. Сега ме гледа леля Цена, съседка една, ама и тя много ме бие и за това бягам и после тя много се кара като не се прибирам. Мама ѝ се обадила по-преди, че като изкара повече пари щяла да ме вземе и мен в Гърция, там имало много портокали и били евтини, щото ги бере мама...

— А баща ти кво казва? — поинтересува се Дърводелецът и започна да реже наденицата направо върху вестника на масата.

— А... баща нямам, него не го помня... отвърна момиченцето. Замлъкна, изви глава и се загледа някъде встрани. Дърводелецът също замлъкна и като че ли и той се замисли. След малко възрастният строител дружески смигна на детето и му подвикна:

— Ей, дечко я не се стягай! Вярно животът е лош, особено за такива като теб, но ти недей се плаши! Закусва ли днес?

— Ц-ъ-ъ.

— Ела да ми правиш компания, мляко нямам, но нещо все ще се намери... и добави стрък праз на масата. После стана и донесе от другия край на фургона буркан лютеница, сирене и четвъртинка хляб. Детето стоеше отвън и не смееше да прекрачи въпреки поканата. Работникът подканящо му кимна и продължи да реже препечената наденица, която апетитно ухаеше.

— Чичко, ти нали не си лош? — попита момиченцето, вече застанало до самата врата на фургона — нищо няма да ми направиш нали? Няма да си показваш чурката?

— А-а-а?! — онемя Дърводелецът.

— Щото чичко Захариев от нашия вход на първия етаж лятото ми купуваше сладолед и лепенки с картинки, а после ме водеше в мазето и там ми показваше чурката си. Баба като научи много се ядоса и много ме би, а чичко Захариев после, казват, го намерили обесил се в мазето и полиция идва, но баба не даде да ме разпитват... Ти нали не си такъв?

— Не бе, стига глупости, почвай да ядеш, че ще изстине! — каза строителят.

Момиченцето само това и чакаше. Започна лакомо да се храни, като от полуотворените му начервени устенца хвърчаха трохи и слюнка. Застанал отстрани на масата работникът допи бирата си, запали цигара и потъна някъде в собствените си мисли. Настаналото

мълчание бе нарушавано само от мляскането на детето, което сега гледаше ласкаво с гурливо око своя благодетел. Другото му оченце беше взряно към дъното на фургона, защото момиченцето беше, освен всичко друго и кривогледо. А ако не беше така, то със сигурност в това оченце щеше да се види как блести малка сълзичка, събрала в себе си цялата благодарност на това нещастно същество.

Момиченцето се нахрани. Строителят угаси цигарата и прокара ръка по русата главица на детето, като го милваше.

— Ех, и аз някъде имам едно такова хубаво момиченце като теб, но майка и ми разби живота, курва мръсна, не съм ги виждал от години — въздъхна — и не ща да ги знам...

В следващия момент пръстите на Дърводелеца стиснаха силно децкото гърло. С неумолимо, непозволяващо съпротива движение жертвата бе свлечена на пода. Мъжът бързо придърпа един стол, обърна го и притисна с него детето, за да не може много да се дърпа. Момиченцето едва дишаше, виолетово-черни кръгове се завъртяха пред очите му, ускореният пулс щеше да пръсне сърчицето му. Смазано и полуприпаднало под стола и огромния корем на Дърводелеца, то нямаше сили да извика... Работникът изнасили детето...

В това време в студения утринен въздух между отсрещните блокове, сред ожулените им фасади се носеше върху розови флуиди изтръпналият глас на Roger Waters:

Ooooh, I need a dirty woman.

Ooooh, I need a dirty girl...

Pink Floyd — THE WALL,
1979, Young Lust

Някой там вече беше сецнал първия си за деня джойнт и бе дал волуме на мах на уредбата си.

Разнесе се мощен и призивен звук на клаксон и рев на тежък камион. Малко след това се чуха и викове: — Докараха тухлите, докараха ги!

Мина повече от месец, строителите завършиха етажа и покрива. Известно време пак нямаше тухли. Вече не вали, калната киша е изсъхнала и сега повеите на вятъра я гонят като прахуляк наоколо.

Дърводелецът получи масивен инфаркт и го откараха в болница. Момиченцето идиотче се загуби оттогава и повече никой не го видя. По-нататък, вече през пролетта туберкулозният циганин с каруцата намери само новите сандалки, захвърлени близо до обекта и ги прибра. Съпътстващата го глутница продължава да се джавка с помярите от строежа и неусетно наоколо всичко разцъфна. Зимата си беше отишла и още една сграда изникна в столичния град. Запушеният кенеф, зад фургона, през всичкото това време никой не успя и не пожела да го отпуши. Скоро го засипаха със строителни отпадъци и подравниха с булдозер мястото. Така и не се разбра какво има в него, какво бе скрито там.

Късно една нощ някой мина и със спрей нарисова на оградата на строежа СЪРП и ЧУК и написа ДА ЖИВЕЕ 1-ви МАЙ, ДЕН НА ТРУДА. На другия ден беше именно 1-ви май, международен празник на трудовите хора от цял свят. Вътре фургонът още светеше и се чуваше гюрултия, примесена с чалга и бойки провиквация. Бригадата празнуваше... Каква нощ бе само! Валпургиева!

[5] C_2H_5OH — Етилов алкохол — всякакви марки на всякакви
цени ↑

[5] $C_{10}H_{14}N_2$ — никотин (тютюневи изделия) ↑

[5] H_2S — сероводород (различни видове пръдни, като плътност
и тоналност) ↑

[5] NH_4 — амоняк (урина) ↑

[5] $A\spadesuit, D\clubsuit, 10\heartsuit, J\heartsuit, K\spadesuit, 7\clubsuit, 9\spadesuit, D\diamond$ — игра, много игри на белот.

↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.